

Rasa och Nāma

Svāmī Sadānanda Dāsa

© Kid Samuelsson 2006

नाम चिन्तामणिः कृष्णश्चैतन्यरसविग्रहः ।
पूर्णः शुद्धो नित्यमुक्तोऽभिन्नत्वान्नामनामिनोः ॥२३३॥
अतः श्रीकृष्णनामादि न भवेद्ग्राह्यमिन्द्रियैः ।
सेवोन्मुखे हि जिह्वादौ स्वयमेव स्फुरत्यदः ॥२३४॥

nāma¹⁾ cintāmaṇiḥ²⁾ kṛṣṇaścaitanya-rasa³⁾ vigrahaḥ⁴⁾
pūrṇaḥ⁵⁾ śuddho⁶⁾ nitya-mukto⁷⁾ bhinnatvad nāmanāminoḥ⁸⁾
ataḥ śrīkṛṣṇanāmadi na bhavedgrāhyam indriyaiḥ⁹⁾
sevonmukhe hi jihvādau svayam eva sphuratyadaḥ¹⁰⁾

(Bhakti-Rasāmṛta-Sindhu I,2,233–234)

Ordagrant:

Namnet är de vises sten, det är Kṛṣṇa, det är gestalten av de av (rent) medvetande bestående rasa-s. Det är fullheten, det är rent, evigt fritt, emedan det inte existerar någon åtskillnad mellan Nāma och Nāmī [Namnet och den, som betecknas med det; dess bärare]. Därför [är] Śrī Kṛṣṇa's Namn etc. inte gripbart (fattbart) genom sinnena. [Men] i den, som är tillvänd sevā, är [det] sannerligen på tungan etc.; helt spontant lyser det då upp.

Fritt översatt:

Namnet är de vises sten, det är Kṛṣṇa, det är gestalten av de av rent medvetande bestående rasa-s. Det är fullheten, det är rent, evigt fritt, emedan det inte existerar någon åtskillnad mellan Nāma och Nāmī, Namnet och dess bärare. Därför är Śrī Kṛṣṇa's Namn etc. inte fattbart genom sinnena. Men när någon är tillvänd sevā, då lyser det sannerligen upp på dennes tunga helt spontant.

Rasa, från *verb*-roten *ras*:

1. Indikativ betydelse: presens sg. 3:e pers.: rasati (d.v.s. att erfara, att uppleva).
2. Kausativ betydelse: presens sg. 3:e pers.: rasayati, rasayate (d.v.s. att föranleda, att någon erfar eller upplever något).
3. Passiv betydelse: presens sg. 3:e pers.: rasyate. (d.v.s. den, som blir upplevd).

Substantiv: rasa:

1. Den (det), som erfar något (t.ex. tungan).
2. Den (det), som förorsakar erfarande eller den (det), som förorsakar, att något blir upplevt (t.ex. smak).
3. Den (det), som blir erfaren (t.ex. saft).

1) *Nāma*: Namnet.

2) *Cintāmaṇi*: Den helt koncentrerade, intensiva formen av idé (tänkande, vishet); *cintā*: tänkande; *maṇi*: ädelsten.

3) *Kṛṣṇa caitanya rasa*: Namnet är *vigraha* (gestalt) av de av *caitanya* bestående *rasa*-s. [*Caitanyam*, neutr., betyder här inte Śrī-Kṛṣṇa-Caitanya, utan tillståndet eller konditionen (beskaffenheten) hos den högsta formen av *cit* [medvetande], vilket upplever, känner och har kännedom om sig självt.]

Detta *caitanyam* eller medvetande är den substans, av vilken *rasa*-s består. *Rasa*-s: former av *Bhagavān*.

4) *Vigraha*: gestalt, betyder här den gestalt av vibrationer, vilka består av *cit* och vilkas form är stavelser.

Ordet för stavelse på sanskr̥t är *akṣara*. *Akṣara* är det, som inte förgås. Det innebär således, att stavelserna *kṛ-ṣṇa* inte är några bokstäver, utan *rasa*-upplevelseformer av *Kṛṣṇa Själv*, vilka består av *caitanya* (rent medvetande).

5) *Pūrṇa*: Detta Namn är fullheten, eftersom det självt är identiskt med alla av *caitanya* bestående *rasa*-s, fullheten av all vishet, och är av *Kṛṣṇa*'s Eget väsen, i vilken alla *rasa*-s i ordets indikativa, kausativa och passiva innebörder är inneslutna.

6) *Śuddha*: Namnet är rent, eftersom det består av *cit*-vibrationer och aldrig kan uttalas felaktigt, som exempelvis fallet är med ordet *Kṛṣṇa*, som vi kan finna i ordboken.

7) *Nitya-mukta*: Den *cit*-vibration, som Namnet är, är *nitya-mukta*, d.v.s. Namnet är, var och kommer att vara fritt från varje möjlighet, att bli inlåst i de jordiska stavelsernas fängelse.

8) *Abhinnavad nāma nāminoḥ*: Då uppstår frågan: Hur är det möjligt, att *cit*-vibrationer i gestalt av Namnet kan vara identiska med *Kṛṣṇa* eller hur kommer det sig, att *Kṛṣṇa* är själva Namnet?

I vår erfarenhetsvärld blir något betecknat med ett namn. Detta namn är emellertid inte själva den person eller den sak, som namnet syftar på. I *cit*-världen är dock Namnet identiskt med personen eller saken, som bär detta namn. Utsagan ”*abhinna-tvad nāma nāminoḥ*” betyder ”emedan Namnet och *den*, som bär detta Namn, är oskiljaktiga, d.v.s. identiska” (*nāma* är neutr., *vigraha*, *pūrṇa* o.s.v. är mask.).

9) *Ataḥ śrīkṛṣṇanāmadi na bhavedgrāhyam indriyai*: Av denna utsaga framgår det helt klart, att en människa genom sitt språkorgan aldrig kan uttala *Kṛṣṇa*, vilken är

fullheten av alla rasa-s, och Själv är Namnet. Uttalandet av Namnet ges här bara som exempel. Detsamma gäller för Kṛṣṇa's egenskaper, Hans gestalt, Hans medspelare, Hans rike och Hans līlā. Alla dessa kan inte tänkas, höras, förstås eller på något sätt upplevas av mänskliga sinnesorgan. De är aldrig objekt eller föremål för upplevandet, utan upplevandets subjekt.

¹⁰⁾ *Sevonmukhe hi jihvādau svayam eva sphuratyadaḥ*: Det är alltså Kṛṣṇa Själv, som uttalar sig Själv eller dansar på en verklig bhakta's tunga; som utifrån sig Själv uppenbarar sig i en bhakta's sinnen och tänkande. Emedan Kṛṣṇa och Hans śakti således är oskiljaktiga, kommer det verkliga uttalandet av Namnet Kṛṣṇa till stånd därigenom, att Hans cit-śakti – genom vilken Han tänker, uttalar o.s.v. sig Själv – genomtränger sinnena hos en verklig bhakta, och gör att han kan uttala, se, tänka o.s.v. Namnet. Och denna cit-śakti verkar alltefter graden av hans villighet till sevā.